

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Manus cur abscindi jubeatur in sacra Scriptura? & pes processionem
sacram iridentis miraculosè abscissus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Ioan. 18. 10.

suorum recordarentur. Auriculam Malcho dexteram Petrus amputavit? fortasse eam sapius præbuit detractoribus, turpiloquijs, adulantibus, certè injustè mādanti, vt Christo capiēdo interesset. Alius queritur, sibi vtrumque oculum ex incauto ignis iofultu effluxisse? fortasse illis ipsis oculis sapius aspexit, quod videre nefas fuit, & dici poterat:

Quid. lib. 2.
Metam. fab. 9.

*Aspicit hunc oculis iisdem, quibus abdita nuper
Viderat Aglaurus flaua secreta Minerva.*

Alius digitis truncatus est? fortasse nimis longos habuit. Manus ambas alius amisit? fortasse eas, quibus non debebat, iniiecit, aut ad illicita extendit. Alius genua poplitesque habet plumbo trajectos? fortasse Deo numquam adorato submitit. Crurifragium passus est alius? quid si id meruit exotici generis ocreis in terras nostras aliunde importatis? Talum quispiam inuertit? aut pedum digitos frigus illi deussit? quid si in choreis nimius fuit, aut molli calcatu lasciuiuit, juxta illud: *Homo apostata, vir inutilis,*

Prou 6. 12.

Rom. 6. 19.
& 7. 13.

graditur ore peruerso, annuit oculis, terit pede, digito loquitur? Hæc omnia membra accepit homo, vt *seruirent iustitia in sanctificationem*: quòd si igitur exhibeat *membra sua arma iniquitatis peccato*, an non dignus est ea amittere? Immò an non illi vtilius est ijs carere, quàm furere? Illi ergo dicit Seruator: *Bonum est tibi ad vitam ingredi debilem, vel claudum, quàm duas manus, vel duos pedes habentem mitti in ignem aeternum.*

Matth. 18. 8.

XI.

Deuter. 25 11.

Fuit hæc iustissima lex olim: *Si habuerint inter se iurgium, viri duo, & unus contra alterum rixari cœperit, volensq; vxor alterius eruere virum suum de manu fortioris, miseritq; manum, & apprehenderit verenda eius: abscondes manum illius, nec flecteris super eam vlla misericordia.* Quod in manu iussit fieri, in pede quoque factum accipe. Frisingæ in cathedralis Ecclesiæ superiore Choro, ad dexterum latus altaris S. Sigismundi, vidi pedem humanum, carne adhuc integra & incorrupta, quamuis subnigra, cum digitis & vnguibus, tabellæ lignæ affixum, parietique appensum. Eo viso, interrogavi, quid esset istuc? Responsum est mihi à viris magnis, morem esse perantiquum, vt quotannis, feria tertia Pentecostes, ad S. Sigismundi aram peregrinationes instituantur. Et verò etiam longis illuc vijs veniri. Mœmingam pagum esse

octo,

octo, vel decem milliaribus inde diſtanti, Iſara adſitum. Ex eo quoque pago plenis agminibus peregrinos aſcendere ſolitos. Cū ergo aliquando eiufcemodi ſupplicatio procederet, Friſingam proſectura, vicinum in via viderunt nonnulli ex arbore ſpectantem tranſeuntes. Ibi quiſpiam, vt fieri ſolet, ex eo interrogauit, An non & ipſe cum cruce peregrinantes comitari, atque Friſingam tendere vellet? Ad quam ille quæſtionem Sardonicè ridens, non ſine impio ſarcaſmo reſpondit, *Nolle ſe vel pedem Friſinga habere.* Dixit, & linguæ peccatum illico pes luit. Nam cum dicto, pes alter, haud ſecus atque ſi ſecuri amputatus fuiſſet, de arbore cecidit. Neque hoc prodigio miraculum eſt terminatum. Iacebat illius ipſius ruſtici canis ſub arbore, qui quaſi ex imperio lapſum deſuper pedem, mordicus apprehendit, & cum eo, ante ſupplicantes, Friſingam vſque cucurrit. Subſecuti poſtea peregrinantes, & canem, & pedem ante altare S. Sigifmundi reppererunt, agnoueruntque. Nec poteſt miraculum negari, fidem ei facit alterum miraculum, vſque in hanc diem, per tot annos continuatum. Ne enim eius memoria aboleretur, caro, contra indolem ſuam, incorrupta perſeuerat, docerque ſpectantes, ne Sanctorum honores, aut antiquos pioſque Eccleſiæ mores irrideant; neque aliud appenſa tabella loquitur, quàm

Discite iuſtitiam moniti, & non temnere diuos.

Tabellæ autem ad apicem deſcripta verba ſunt: Diſer
 Fueß iſt vor viſen vnerdenklichen Jahren von Mämingen hieher
 durch einen Hundt wunderbarlicher weiß gebracht worden. Als
 nun ein ganze Nachbaurſchafft von Mämingen hieher gehn S.
 Sigmundt den dritten Pfingſtſeyrtag (wie gebräuchig) walſar-
 ten gangen/ haben ſie vnder wegen einen Nachbauren / ſo auff ei-
 nem Baum gewefen/ angetroffen/ den befragt / ob er nit auch mit
 dem Creuz nacher Freifing mit ihnen gehen wolle; habe er das
 Geſpött darauß getrieben/vorgebendt/er wolle nit/Neuerender/daß
 ihme einen Fueß zu Freifing wäre; Zu deme ſeye ſein Fueß einer
 von dem Baum herab gefallen / vnuud von deß Bauren aignem
 Hundt in dem Maul nacher Freifing getragen worden / vnd da die
 Nachbauren in die Kirchen kommen / ſeye der Hundt mit dem
 Fueß vor dem Altar gelegen. Hæc tabella multos mouit, vt

XII.

S 2

Diuos